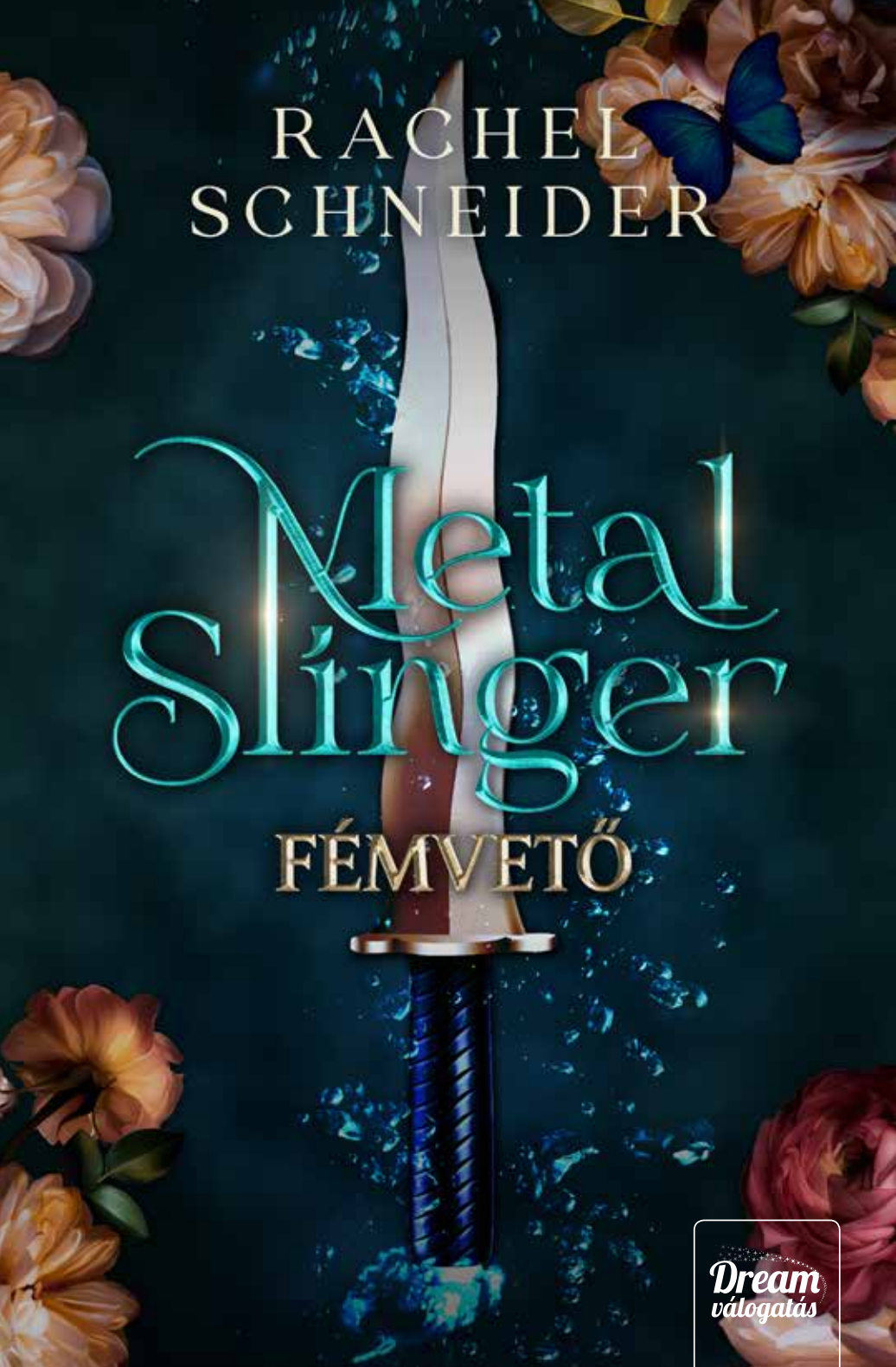

RACHEL
SCHNEIDER

Metal Slinger

FÉMVETŐ

Dream
válogatás

Bár Brynn nem tartozik közéjük, életét fogadott népe, az alahák területén tölti: őrnök készül, és arra vár, hogy végre részt vehessen az éves Vásáron. Az eseményt éppen azok a kenták rendezik, akik egykor száműzték és a tengerre kényszerítették az alahaiakat. Az őrsegtanoncok számára a Vásár az év legizgalmasabb eseménye, de arra Brynn sem számít, hogy idén megszegik a százéves békeegyezményt. Arra pedig még kevésbé gondol, hogy összetűzésbe kerül egy ellenséges katonával, ami veszélybe sodorja népeik pengeélen táncoló kapcsolatát – és mindazt, amit egykor önmagáról igaznak hitt.

Alaha iránti hűségének komoly próbát kell kiállnia, miután a katona, aki megesküdött rá, hogy hazaviszi őt, felfedi a lány valódi kilétét. Egy viharos tengeri menekülést követően Brynn világa a feje tetejére áll, amikor megismeri azt a mágikus közeget, melyet egész életében elzártak előle.

A lány egykor tudta, ki ő és milyen sors vár rá, de az idegen katona sötét, sokatmondó tekintete mindent megkérdőjelez, még azt is, hogy valójában hová húz a szíve.

© Sydnée Decou

RACHEL SCHNEIDER

férjével és lányával Dél-Louisianában lakik. Imád írni, bárhová is repítse a képzelete – legyen szó akár varázslatos világokról, izgalmas meglepetésekről, vagy összetett, cseppnyi fülledtséggel fűszerezett romantikus történetekről. Amikor nem az álmait és elképzeléseit veti papírra, akkor jégkorongmeccsen találjuk, vagy egy lebilincselő könyv mellett, egy kellemes fürdőben lazít.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.rachelschneiderbooks.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

Dream
válogatás

„Ha csak egyetlen romantasyt olvasol
idén, akkor ez legyen az.”

Meemo Reads

„Ezer fordulat – nincs unalmas pillanat.
Őrület, ahogyan a legvégén minden
összeáll... a szerző valóságos lángész.
Újra itt a romantasy ideje!”

WhatEmmyReads

„A történet valóban pörgős, minden
olyan érzést megadott, amitől egy
könyv öt csillagot érdemel. Teljesen
odavagyok a szereplőkért és a köztük
lévő dinamikáért. A hatalmi játszmák
és a világépítés rendkívül érdekesek
voltak, és a mágiarendszer legapróbb
részleteit is imádtam!”

Goodreads

„Tízből tíz, és mint éhezőnek egy falat
kenyér, úgy kell a következő rész.”

Shaelin's Library

„Egy pillanatra sem ereszt el. Amikor
már épp azt hinnéd, hogy rájöttél
mindenre, akkor jön egy újabb, óriási
fordulat. Tökéletesen megírt történet!
A nők okosak, bátrak, de együttérzők
is. A férfiak ugyanilyen jók és erősek,
miközben még attól sem riadnak meg,
hogy szerelmesek legyenek. Nagyon
ajánlom!”

Amazon

Dream
válogatás

RACHEL
SCHNEIDER

Metal Slinger

FÉMVETŐ

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

Ha van rá mód – értek egyet a tervvel.
Kai bólint.

– Rendben, de *senki* nem megy egyedül. – Szőke haját magas kontyba köti, és Messerre pillant. – Érthető?

Messer a mosdótál fölött lógó aprócska tükörből Kaira vigyorgog, miközben frissen borotvált állát dörzsöli.

– Félsz, hogy túl jól fogjuk érezni magunkat nélküled?

– Csak tíz percre vegyél már komolyan valamit! – dorgálja Kai.

A kereskedőhajó hirtelen oldalra dől, mi pedig megkapaszkodunk a legközelebbi oszlopban.

Elvesztem az egyensúlyomat, mikor a hajó a másik irányba kezd dőlni, és egyik kezemmel a latrinának támaszkodom. Undorodó hangot hallatok, és sietek felállni, mikor a hajó végre vízszintbe kerül; vállal tolom odébb Messert, hogy szappanhabos vizének maradékába dugjam a kezem. Ahogy közeledünk a szárazföldhöz, egyre nagyobbak a hullámok, így osztálytársaink nagy része a fedélzeten tolong, hogy életükben először láthassák a partot.

Messer biztatóan a legjobb barátja vállára teszi a kezét.

– Vagy mind megyünk, vagy egyikünk sem – jelenti ki.

A Messer szemében ritkán látott önkontroll kisimítja Kai összeráncolt szemöldökét. Messer odaad nekem egy törülközőt, amiben megtörlöm a még mindig koszosnak

érződő kezemet, de elhessegetem a gondolatot, úgyszincs mit tenni ellene.

– Ne feledd, először körbeszaglászunk! – szögezi le Kai.
– Felmérjük a terepet. Csak akkor próbálunk kijutni szárazföldre, ha teljesen biztosak vagyunk benne, hogy nem fognak elkapni.

– Ez *nekem* nem gond. – Messer a mellkasához emeli a kezét. – Ti ketten viszont problémásabbak vagytok.

A tükörbe nézve forgatom a szememet.

– Egy nap elfogy a szerencséd.

Hiába próbálom a hajfonatomból meglógott tincseimet megzabolázni. A hajam mindig is rakoncátlankodott, még a születésem napján is, amikor a népemnél megszokott szőke helyett rézben játszott.

Fentről felerősödnek a zajok, az izgatott hangok elvegyülnek a fedélzetről leszűrődő döngő léptekkel.

Kai a vállamnál fogva maga felé fordít.

– Az első, hogy felmérjük a helyzetet – hangsúlyozza, majd elereszt. – Ne hamarkodj el semmit! Lesz második esély.

Nem tudom eldönteni, hogy magát győzködi-e, vagy engem. A Vásárt csak évente egyszer rendezik meg, mióta a népünket egy évszázaddal ezelőtt száműzték a szárazföldről. Alahában csak két csoport tagjait érheti az a megtiszteltetés, hogy részt vehetnek a Vásáron: a kereskedelmet és az árucserét biztosító őrséget, és a végzős őrségtanoncokat. Most ötvenhatan vagyunk tanoncok, és legtöbbünk évtizedeket is várhat arra, hogy újra szárazföldet lásson, már ha lát egyáltalán. A kapitány Alaha őrségének csak néhány tagját választja ki, hogy évről évre visszatérhesse-nek a Vásárba.

Lehet, hogy ma van az egyetlen esélyünk.

– Fel kéne mennünk, mielőtt feltűnik valakinek, hogy nem vagyunk ott. – Messer újra felölti jellegzetes moso-

lyát. – Ja, és lehet, hogy azt ígértem Aurorának, hogy ve-
lünk jöhet.

Bosszús pillantást váltunk Kaijal. Hiába adunk hangot
nemtetszésünknek, Messer előremegy, elhalad a belső ba-
rakkok mellett, és csak a fedélzetre vezető lépcsőn érjük
utol. Az elénk tároló látványtól pedig bennünk szakad a szó.

Szárazföld.

Semmi sem készített fel rá, mennyire más ez a sziklás
tengerpart, mint az alahai fák között rejlő otthonunk. Hi-
ába láttam illusztrációkat és festményeket a szárazföldről,
nem érnek fel a valósággal.

Az izgatott hangok elcsendesülnek, mintha mind-
annyiunkat megbűvölték volna, ahogy a hajó a part felé
suhan.

Soha nem éreztem magam annyira kicsinek és jelenték-
telennek, mint most, mikor a nyakamat nyújtogatva né-
zek a hatalmas, függőleges sziklafalra. Ekkor észreveszem
a hasítékot a sziklában, mintha egy óriás a fejszéjével ket-
téhasította volna a földet.

– Örület – morogja Messer.

A Vásár a hatalmas hasadékba vájt kikötőbe épült, a ki-
kötő pedig kitölti a rendelkezésére álló helyet a két sziklafal
és a messzeségbe nyúló szárazföld között. Ez a pártatlan
találkozóhely népünk, az alahák és a kenta nép között.

Kis hajóflottánknak néhány órába telik, hogy a hullám-
törőkön átnavigálva eljusson a kikötőig. Az őrség felállítja
a hajóhidat, amin leviszik a vonóhálóban hozott halszállít-
mányt. Az egyik parancsnok utasításokat kiált, miközben
a hálót kiemelik a vízből, és a várakozó szekerekre rak-
ják, ahonnan majd elcseréljük Kenta népével arra, amiben
a kapitány megegyezik a királlyal – általában gabonára és
termésre.

Egész életemben erre a napra vártam, félig-meddig azt gondolva, hogy a szárazföldieket csak a legendáink szülték. De a nyüzsgő móló bizonyítja, hogy nagyon is valóság.

A színpompás, különös szabású kelmébe öltözött kentáknál még életemben nem láttam gyönyörűbb lényeket. A partraszállásra váró, fedélzetre sereglett osztálytársaim mormolásából ítélve őket is lenyűgözi a látvány.

– Ne dőljetek be a szép ruhának és ékszereknek! – figyelmeztet Gramble oktató kezét a háta mögött összekulcsolva, miközben fel-alá járkál a fedélzeten. – Könnyörtelenek, akár az óriáspolip.

Megtartok magamnak egy szemforgatást. Nincs is ijesztőbb az óriáspolipnál, amely a pletykák szerint a tengerek legeldugottabb részein járőrözik, és nem tudni, hol fészkel vagy honnan származik. Létezésüket pusztán a maguk mögött hagyott hajókból sejteni, amelyek céltalanul sodródnak legénység nélkül, akiket víz alá húztak, azt mondják, és akiket senki nem látott többé. Már ha egyáltalán megtalálják a hajót. Életem során sokszor hallottam arról susterogni az osztálytársaimat, hogy az én szüleimet is az óriáspolip vitte el, de szerintem ezzel az ijesztő történettel csak rendre akarják nevelni az alahai gyerekeket. A hálószoa ablakánál tekergő fekete csáp csodákra képes a rendetlen kölykök megzabolázásában, de az állítólag egész hajókat a tengerfenékre húzó óriáspolippal ellentétben a kenták...

...átlagos embernek tűnnek. Nem tudom, mire számítottam, de nem hasonlítanak a történelemórán megismert, harcban edzett népre: azokra, akik a három másik területtel együtt a kegyetlen háború után tengeri életre kárhoztatva száműzték az alahákat, akik jószerivel csak a ruháikat és néhány hajót vihetek magunkkal. A kikötőben sorakozó és a Vásáron elszórtan állomásozó Kenta *katonák* azonban nagyon is úgy néznek ki, mint akik nem fognak minket a

szárazföldre engedni. A vízen lebegő kikötőnél nem mehetünk beljebb.

A napfénytől hunyorogva keresem Kait a fedélzeten. Korábban elment, hogy a vele azonos rangú örökkel vegyen részt az eligazításon. Az izzadságtól halántékánál besötétült aranyszínű haja. Szeme a közeli kentákat és a hajókat pásztázza, majd egy pillanatra felém fordul. Kai olyan... lehengerlőn néz ki.

Kai tavaly, a saját évfolyamával is jöhetett volna, amikor betöltötte a tizennyolcat, de inkább megvárta engem és Messert, hátha hármunknak sikerül a szárazföldre lépni.

Gramble folytatja a felkészítést.

– A kikötőbe érve maradjatok a csapatotokkal: négynél sosem több, kettőnél sosem kevesebb. Legyetek barátságosak, de ne túl barátságosak. Azért jöttünk, hogy békésen kereskedjünk, ne szerezzünk ellenségeket! Érthető?

Egy emberként bólintunk.

Gramble tarisznyájából négy garast nyom mindenki kezébe.

– Ne egyszerre költsétek el! – Mikor hátralép, ritkán láttott, fanyar mosoly játszik az arcán. – Mindhalálig Alaha – mondja, miközben öklét a mellkasához emeli.

Üdvözlettelől búcsúzásig, részvételtől köszöntésig. Egyek vagyunk.

Egyként visszhangozzuk, hogy *mindhalálig Alaha*, majd szétoszlunk, hogy Gramble nyomában a kikötőhídon át a kikötőbe lépjünk. A szívem sebesen dobog. Osztálytársaimra és Kaira pillantok, akik megtanultak nyugodtak és kifürkészhetetlenek maradni. Arc kifejezésük semmit nem árul el, ami éles ellentétben áll az ereimben száguldó pánikkal és izgalommal.

A rakpart fadeszkái stabilak a lábam alatt, pláne a nyílt tengeren töltött, többhetes út után. Üres gyomrom beleremeg az ételek és fűszerek Vásárból érkező illatába.

Kai a mólóra lép, hogy mellettem és Messer meg Aurora mellett legyen. Biztosan látja arcomon a bennem dübörgő érzelmeket, mert biztatásképp gyorsan megszorítja a csuklóm. Egy pillanatra kizárom a körülöttem nyüzsgő világot, hogy Kai ismerős szürke szemére koncentráljak – szeme az enyém tükörképe, az egyetlen külső jegy, ami mutatja, hogy alahai vagyok; biztonságos és megnyugtató, a barátom lelkének tükre.

– Nem tudom, te hogy vagy vele – Kai jellegzetes mosolyával oszlatja el a feszültséget –, de én megkeresem a legközelebbi olyan kifőzdét, ami nem halat árul, és degeszre eszem magam.

Derűje hullámként söpör végig a társaságon, és egyetértő moraj a válasz. Alaha népének jövőbeli kapitánya született vezető, akire mindenki példaként tekint.

Én is csak miatta lehetek itt. Kevés nőből lehet ő, az én származásom – pontosabban annak hiánya – pedig lehetetlenné tette volna, hogy versenybe szálljak, azt meg pláne, hogy fel is vegyenek.

Messer Kai vállára csapja a kezét, miközben széles vigyor terül el az arcán.

– Mire várunk?

A korzó felé fordulva szemügyre vesszük a móló két oldalán sorakozó árusok látványát. Minden bódén zászló hirdeti, melyik família érkezett az egynapos vásárba. Kíváncsian pillantok bódéről bódéra, ahol ételt, kelméket, ékszereket és miegymást pakoltak ki.

Kenta örök járőröznek hüvelybe tett késekkel és kardokkal, testüket jól fedő páncélban. Néhányukon még fémsisak is van, ami egy szűk szemrést leszámítva az egész arcukat elfedi. Ők pláne földöntúlinak tetszenek, hiszen bárki vagy bármi rejtőzhet a ruházat alatt.

Egyikük elhaladtában tetőtől talpig végigméri Kait sisakja szemrésén keresztül. Kai nyugodt marad, de én lá-

tom, mi lapul a higgadt külső alatt a kenta katonák ítélkező tekintetének kereszttüzében. Vajon a katona tudja, hogy a kapitány fiát bámulja, így, hogy Kai nem visel pompás ruhát vagy ékszer?

Aurora hangjából megvetés árad.

– Ez azért enyhe túlzás, elvégre semmilyen éles tárgy nem lehet nálunk. – És felhúzott szemöldökkel bámulja meg a legközelebbi katonát.

Aurora merész tekintetét látva nem csodálkozom, mikor a katona néz félre először.

– Aurora – dorgálja Kai. – Én vagyok az első Wren-utód, aki eljön a Vásárra. Jól teszik, hogy felkészülnek.

– Mi léptünk ellenséges területre – forgatja a szemét Aurora.

– Fél napunk van, mielőtt vissza kell mennünk abba a hajónak nevezett börtöncellába, és én nem fogom bárméskodással vesztegetni az időt – csípi oldalba Messer Aurorát. – Meg aztán tudjuk ám, hogy neked nem kell szúrószerszám mások elijesztéséhez.

Aurora megpróbálja vállon csapni Messert, de ő nevetve kitér előle. Kai pehelykönnyű mozdulattal érinti ujjbegyét a gerincemhez, és vezet el a katonák sorfala mellett, akiknek tiszteletteljesen bólint is.

Senki nem viszonozza. Lehet, hogy a kenták nem sokban különböznek tőlünk, de hogy bunkók, az holtbiztos.

– Ne nézz így, Brynn!

Erőnek erejével ellazítom az izmaimat, és merev mosolyra húzom a számomat.

– Ha arcon köpnének, az is kevésbé lenne sértő.

– Békével jöttünk – emlékeztet Kai, de a fegyverek és a hideg tekintetek ellentmondanak neki.

Elvárják, hogy kiszolgáltassuk magunkat azoknak, akik száműztek minket; hogy hálások legyünk a nagylelkűségükért, sőt, még köszönjük is meg, hogy hajlandóak

kereskedni velünk, mintha nem állnánk miattuk szinte folyamatosan az éhezés szélén. Bár ők még mindig jobbak, mint a többi terület: Maile hátat fordított nekünk, Strou mindenben Kentának enged, és bár Roison a szövetségünknek vallja magát, sosem nyújt segítő kezet.

Messer egy péksüteményeket hirdető közeli bódéhoz vezet, ahol gyümölcslepények és piték és cukrozott mázas, fonott kenyerek kínálgatják magukat. Minden sütemény a ráfordított időről és figyelemről tanúskodik, nekem pedig összefut a nyál a számban.

Messer mind a négy garasát a fapultra csapja, amire az eladó is felkapja a fejét.

– Annyit kérek, amennyi ebből kijön.

A fiatal pultoslány megenyhül Messer ragadós mosolyára, így eloszlik az én Messer túlbuzgósága miatti aggodalmam is. A lány a füle mögé tűri sötét haját, és magánhangzókat nehezen ejtő akcentussal érdeklődik, hogy Messer szereti-e az aszalt szilvát.

Messer kacér mosolyra húzott szájjal hagyja figyelmen kívül a kulturális érzékenységről kapott leckéket.

– Drágám, mindent megeszek, amin elég cukor van.

Ha nem tévedek, a lány szeplős arcát pír önti el. Fülét, szemöldökét és majdnem minden ujját ezüst és arany öleli. A szétterített viaszpapírba mindenből tesz egyet, majd erszénnyé csomagolja össze, amit Messer rögtön el is ront azzal, hogy kicsomagolja, és kivesz belőle egy süteményt, amit egészben a szájába töm.

Rágás közben cukor pereg az álláról, ő pedig gyönyörében felnyögve, hálásan bólint maga előtt összeérintett ujjbegyekkel.

– Istenő vagy – tudatja tele szájjal.

A lány viszonozza a meghajlást, miközben halovány orcája egyre sötétebbre vált. Úgy látszik, minden nő egyformán odavan Messerért, akár kenták, akár alahák.

Ezután a következő vásárlón, vagyis rajtam a sor, én pedig mérlegelem a lehetőségeket. Csábít, hogy Messer példáját követve minden süteményből vegyek egyet. A levendulaszínű ínycsiklandóan néz ki, de a csokoládéköcka még inkább földöntúlinak tetszik.

Kai leheletétől megborzongok, ahogy fejét a vállamra hajtva a fülembe suttog.

– Lehet, hogy van nálam még pár garas.

Úgy teszek, mint akire nem hat, hogy ilyen közel áll, és továbbra is a pékárut fürkészem.

– Nem is számítok másra a kapitány elkényeztetett fiától.

Kai apjáról sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy ne lenne bőkezű egyetlen örökösével.

Ő felkuncog.

– Lehet, hogy elkényeztetett vagyok, de nagylelkű is. – Hangja cinkosan elmélyül a válasz végére. – Vedd meg, ami tetszik!

Ezen felbuzdulva négy csokoládéköckét veszek, mindkinek egyet, amit köszöntésképp a levegőbe emelünk.

– Mindhalálig Alaha – mondja Messer.

– Mindhalálig távol a hajóktól – módosítok. Aurora fintorog.

– Pontosan.

Egyszerre hatalmasat harapunk a kockából, és felnyögünk. Én túl nagyot harapok, és a puha csokoládé fele a földön végzi.

– Fene a nyulakba – morgom.

Messer összeráncolja az orrát.

– Mindig fura vagy, amikor ezt mondod.

Aurora sietősen tömné a szájába a süteményét, mikor az elkezd szétesni.

– És semmi értelme.

Leporolom a kezem, és vállat vonok.

– Pont ezért jó.

Találunk valakit, aki földiszeder teát árul, és bóklászás közben majszoljuk az édességeket. A hétköznapi kenták nem tartanak tőlünk úgy, mint a katonák, inkább átnéznak rajtunk, ameddig csak lehet, és ha kapcsolatba kell lépniük velünk, akkor egész jól tolerálnak minket.

Nem tudom levenni a szemem a nők szoknyájáról és ruhájáról, amelyek sokféle színben és hosszban pörögnek a lábuk körül, miközben viselőjük a bódék között mozog, és néhányat még gyöngyökkel és ékkövekkel is dekoráltak.

Eddig nem nagyon érdekelt, hogy mit veszek fel, de az egyszerű nadrágom és ingem igencsak szegényes az övék mellett. Még a hátam közepére hulló, napszítta hajfonatom is eltörpül a díszekkel berakott kenta fonatok mellett.

Kai követi a tekintetemet, majd vállával oldalba lök.

– Az alahai őrséghez tartozol; a pompás öltözék nem segít a harcban.

– Hacsak nem akarsz nevetségesen kinézni – teszi hozzá Messer, mert neki aztán mindenbe bele kell ütnie az orrát.

Szerintem szoknyában nem lenne annyira nevetséges harcolni, mint a hőségben is fémvödröket viselő katonaként.

Tovább sétálunk a korzón, és a fejünket forgatva azt lessük, hol tudnánk a szárazföldre szökni. Az éles sziklák előtt állomásozó katonasor felesleges erőfitogtatás: a sziklák túl simák, sehol egy hiba. Egy repedésben sem tudnánk megvetni a lábunkat, hogy felkapaszkodjunk rajta.

– Valahogy csak idehozzák az árut.

Kai nem felel Messer észrevételére. Felesleges is lenne. Mindannyian ugyanarra a lehangoló következtetésre jutunk: talán nem fog sikerülni.

Talán *soha* nem fog sikerülni.

A Vásár belseje felé haladva észrevevesszük a kikötő közepén összetákolt tánc tér köré gyűlt tömeget, és a kör elejére tolakodunk. Egy kis emelvényen zenészek játszanak hege-

dűn és harmonikán és állatbőr dobokon. A nők szoknyája tánc közben a lábuk körül pörög.

Lenyűgöző a látvány. A táncosok jobbról balra lépnek, kezükkel hamarabb megtalálják a következő táncpartnert, mint a szemükkel. Ahogy a zene felgyorsul, arcuk felragyog a mosolytól és kacajtól, valósággal árad belőlük az öröm. Gyorsabban és gyorsabban, míg már alig tudják követni a zenét, és csak ekkor hibáznak: egy eltévesztett lépés, nem megfogott kezek, összeakadó lábak.

Ekkor a zene és a táncosok hirtelen megállnak. A nézők lelkendezésben törnek ki, amibe mi is beszállunk, és tapsolva nézzük, ahogy a táncosok mosolyogva hajolnak meg egymás előtt, mielőtt külön utakra indulnak. Az egyik nő elmegy mellettem, én pedig kinyújtom a kezem, hogy megérintsem a szoknyáját. A nyúlfarknyi érintés alatt is úgy érzem, mintha víz áramlana ujjaim között.

A magányosan maradt hegedűs lágy dallamba kezd, és a táncparketten maradt táncosok párjuk ölelésében lassú ringatózásba kezdenek.

Kai megfogja a kezemet.

– Táncolj velem!

Felvonom a szemöldökömet.

– Itt?

Szembeköpné az Illemszabályokat, vagyis a szabályrendszert, aminek betartásába minden alahai beleegyezik, amint nagykorú lesz. A Hitesi Ceremóniáig semmiféle bizalmas testi érintkezés nem lehetséges.

A ceremóniát a legendás Hitesi Kötelék után nevezték el. Ez egy olyan kötelezettség, amely betartásába minden általános iskolát befejező tizenkét éves alahai beleegyezik. A Hitesi Ceremóniáig, ami a tizennyolcadik életévükben kerül megrendezésre, nem lehet intimebb kapcsolat.

Legtöbbször a ceremónia inkább stratégiai házasságot takar, amibe két család beleegyezik, semmint valódi sze-

relmi köteléket. Eredetileg az egymással túl közeli rokonságban álló vérvonalak nemzését volt hivatott megfékezni, manapság viszont a népességsökkenést próbálják vele lassítani. Az elszigetelt emberek hajlamosabbak a gyerekvállalásra, ha korán házasságba kényszerülnek.

Kai végigmér.

– Ki jelentene minket? A saját katonáim?

Körbepillantva észreveszem a népünk zenekart figyelő tagjait. Messerre nézek, majd átnyújtom neki a teámat. Szokás szerint csak megyek Kai után, ezúttal a táncterre. A többi pár udvariasan ránk mosolyog, ahogy elfoglaljuk a helyünket az évek során simára talpalt fadeszkákon.

– Figyelj! – Kai egyik ujjával megemeli az államot. – Csak rám és rád.

Tekintete megingathatatlan, miközben rávesz, hogy kövessem a ritmust. A lengő kelmék nélkül nem olyan varázslatosak a mozdulataink, de becsukom a szemem, és Kait követve lassítok a gondolataimon. A csípőmre tett kezére fókuszálok, meg a bőrére tapadt otthonos illatra, meg... istenek, túl magasak a falak.

– Nézz rám, Brynn! – követeli Kai.

A parancsot követve kinyitom a szemem.

– Mindig meg foglak védeni.

Azt hiszi, attól félek, hogy rendreutasítanak – és kellene is, tekintve az alahai szabályok megszegésének kíméletlen következményeit –, de nem tartok a kemény munkától, sem a tömlöctől.

– Nem először csuknának le – jelentem ki közömbösséget mímelve. – És nem is másodszor.

Nem tethetnek túl jól, mert Kai el sem mosolyodik annak említésére, hogy legutóbb közösen ítélték minket egy éjszaka börtönre. Leloptuk az alsóneműt a ruhaszáritó kötelekről, amit aztán felhúztunk a Fő híd közepén álló

oszlopon az alahai zászló alá. Mit ne mondjak, a csínytetett egyáltalán nem állt arányban a büntetéssel.

De arra nem számítok, ami ezután elhagyja a száját.

– Engedélyt kértem a szüleimtől, hogy téged válasszalak a Hitesi Ceremonián.

Elakad a lélegzetem.

– Mégis miért? – kérdem remegő hanggal.

– Ugyan már, Bry! – Kai tekintete fogva tartja az enyémét. – Erre igazán számítanod kellett.

Megrázom a fejem.

Sosem engedtem meg magamnak, hogy valaha is házasságról álmodozzak, pláne nem valódi szerelmi kötelekről. Szántsándékkal tartottam távol magamtól ezeket a vágyakat, és olyan mélyre zártan őket magamban, hogy már én sem tudom, hol vannak.

Kai minden ujóra találhat egy lányt, és számtalan familia verseng a kezéért. Nekem nincs családom, nincs hozományom, semmi, ami az előnyös házassághoz kell. A lista legvégén vagyok.

Miért választana engem?

– Alaha jövőbeli vezetője ne egy *tengeri patkányt* akarjon feleségül venni.

Kai összeszorítja a fogát, de tartja a ritmust.

– Tudod, mennyire utálok, mikor ezt mondod magadra.

– De hát ez az igazság, Kai.

– Nem, nem az.

Szorosabban tart engem, de nem erőlteti a témát. Próbálok kitalálni, mi járhat a fejében, de csak azt látom, hogy várakozásteljesen néz vissza rám.

– Jól vág az eszed, keményen dolgozol, és átkozottul gyönyörű vagy. – Minden szót kihangsúlyoz, hogy meggyőzzön őszinteségükről. – A hátam mögött a saját embereim is a te nevedet suttoják, mert előttem nem merik megemlíteni, hogy tennék neked a szépet.

Szavai satuként szorítják a mellkasomat, miközben a szemébe bámulok. Mióta az eszemet tudom, ő a legjobb barátom. Mindenkitől megvédett, aminek egy részéről biztosan nem is tudok, de soha nem utalt rá, hogy össze akarna házasodni velem. Legalábbis nem így.

Kábultan csóválom a fejem.

– Ez komoly?

Elszántan néz le rám.

– Szeretnéd, ha az lenne?

Megtorpanunk. Szinte egész életemben erre a napra vártam, hogy eljussak az évente egyszer megrendezett Vásárra, hogy szárazföld legyen a talpam alatt, és most kell ezt rám zúdítania?

Összeszorított fogakkal lököm el magamtól. Amikor nem mozdul, ismét a mellkasának feszítem a kezem. Kai a mögötte táncoló párnak ütközik, de még akkor sem néz félre, mikor én is hátralépek.

– Brynn... – kezdi összeszűkülten szemmel.

Felemelt kézzel szakítom félbe. Ismét szólásra nyitja a száját, de nem várom meg, mit akar mondani. Megfordulok, hogy átvágjak a tömegen, és a tekintetek keresztútjében próbálok elmenekülni.

2. fejezet

A Vásár mélyén járok.
A kikötő két oldalán fölém tornyosulnak a sziklák, elzárják a napfényt, és árnyékba borítják a bódékat. Itt még a levegő is más, sűrű és agyagos, mint eső előtt. Nincs is ennél jobb illat.

Az itteni árusok bódéi szinte egymásba nyílnak. Nincs akkora tömeg, és több a helyi, mint az alahai. Uralkodókhoz illő gyertyákat, mézet és agyagedényeket árulnak, aranyszínűt és dombornyomásos mintával díszítettet. Istenkáromlás lenne az ideúton evett halpörköltet akár csak egy asztalra tenni ezekkel.

A kézzel festett edények árusa nem hív közelebb. Egyértelmű, hogy nem tartozom a szokásos vevőkörébe, de azért rám mosolyog, ahogy a portékáját csodálom. Őzek és nyulak és rókák, csupa szárazföldi állat.

Az én szénrajzaim eltörpülnek mellettük.

Egy térdig érő ruhát viselő nő közelíti meg a bódét, én pedig észreveszem a férfit, mikor odébb lépek. *Ismét.*

Legutóbb pár száz méterrel előrébb láttam. Egy pillanatra összetalálkozott a tekintetünk, ahogy elmentem mellette, de ez is elég volt, hogy végigmérjem, ahogy a mellkasa előtt keresztbe tett karral állt. A mosolya eltűnt, amint meglátott, és Kenta katonatársai diskurzusát mintha késsel vágták volna el.

Sötét haj, sötét szemek, egyik orrcimpájában aranykarika. Valahogy tudom, hogy az ajkát gyakran hagyja el sértő szó – de lehet, hogy nemcsak az ajka, hanem az egész magatartása erre utal vulgáris szépségével.

Biztos vagyok benne, hogy azóta követ. Tartom a tempót, hogy ne sejtse, hogy észrevettem, de átmegyek a kikötő másik felére, hátha növelni tudom köztünk a távolságot. Így nem liheg annyira a nyakamba, de nem is keltek vele gyanút, ahogy visszakanyarodok a hajók felé.

Erre mit lépsz?

Naná, hogy néhány lépéssel lemaradva jön utánam. Mellkasát a Kenta címerével hímzett bőrvőről lógó török díszítik, tanúskodva magas származásáról és anyagi helyzetéről. Gyorsan felmérem a környezetemet, ahol egyetlen alahait sem látok. Csak kenták, ameddig a szem ellát.

Hátrapillantok a vállam fölött.

Ezúttal nem rejti véka alá az érdeklődését, sötét szeme nem ereszti az enyémet, ahogy a tömeg fölé magasodva felém tart.

Lehet, hogy csak azért jön utánam, mert egyedül vagyok. A fejemben ott visszhangzik Gramble intelme, hogy maradjunk a csapatunkkal, de valami azt súgja, nem erről van szó. Vadászik rám.

Felgyorsítom a lépteimet, majd a következő bódék mellett elhaladva összeszedem magam, és ismét hátrafordulok. Ezúttal nem nézek félre, hanem tudatom vele, hogy látom, de nem félek.

Még van mersze rám vigyorogni! Nyugtalanító mosolya éppolyan megátalkodott, mint amilyen vonzó. Talán csak szereti megfélemlíteni az alahai lányokat.

Véletlenszerűen megállok egy árusnál. Talán ha nem veszek róla tudomást, akkor elveszti az érdeklődését.

– Milyen színűt keresel? – kérdezi a pult mögött álló hölgy.

Anélkül rázom meg a fejem, hogy megnézném, mit is árul pontosan, és indulok is tovább. Úgy csinállok, mint aki a bódékat szemléli, de néhány mellett inkább elmegyek, hogy gyorsabban haladjak a korzó eleje felé.

Elpárolog belőlem a feszültség, ahogy hallótávolságon belül megpillantok két alahai őrt. A tömegen át már látom is Messer fényes haját, aztán Kait, ahogy az embereket kerülgetve, engem keresve forgatják a fejüket. Aurora a nyomukban jár, és látszólagos érdektelenséggel kortyolgat egy csészéből.

Ismét hátrapillantok, és megkönnyebbülten nyugtázom, hogy a katonának hűlt helye. Intek Messernek, aki rácsap Kai vállára, és felém mutat. Megállok, hogy ne veszítsük el egymást a tömegben, és hagyom, hogy ők jöjjenek érttem. A legközelebbi bódé ékkövein megcsillan a napfény, a fellógatott kristályok fazettáiról szivárvány táncol a kikötőn és a mögötte magasodó sziklafalon. Közelebb lépek, és ujjaimmal megsimogatok egy tengeri üveghez hasonló kövecskét.

– Gyönyörű, igaz? – Az árus szakálla mögött valódi mosoly bujkál.

– Mennyibe kerül? – érdeklődök a zsebemben lapuló négy garasra gondolva.

– Ezek nagyon értékes kövek. – Az árus felveszi az egyik kisebb kristályt. – Igen nehéz fellelni őket a földmélyi bányákban. Ezért egy aranyérmét kérek.

Ezzel elillan az az álmom, hogy felakasztok egyet a szobám ablakába.

– Csodálatosak – értek egyet csalódottan.

Bólintása jelzi, hogy érti. Mielőtt azonban odébb léphetnék, egy kéz csap az enyémre. Elakad a lélegzetem, ahogy a katona fölém magasodik, és tekintetéből bénító düh árad.

– Tolvaj. – Hangja visszhangzik a kanyon falain.

Megrázom a fejem, félig tiltakozásul, félig pedig mert alig hiszek a fülemnek. Megpróbálom elrántani a kezemet, de a katona ridegen az asztalnak nyomja.

– Nem vettem el semmit.

– Igen? – A katona feltűri az alkalomról a tunikám ujját, és felfelé fordítja a tenyeremet, amiben megcsillan a halványzöld üvegkő. – És akkor ez mégis mi?

Elakad a lélegzetem.

– Ezt te raktad ide!

Sötét tekintetét az enyémbe fúrja.

– Hazugnak nevezel?

– Igen! – vágom rá, és nem hunyászkodom meg zsarnoki tekintetétől.

Megszorítja a csuklómat.

– Úgy tudom, Alahában az a szokás, hogy eltávolítják annak a végtagját, aki megszegi a drágalátos szabályait. Szóval mi legyen? Tolvajlásért ujjat vagy kezet vágunk?

– Nem loptam el semmit – sziszegem összeszorított fogakkal.

Egy pillanatig némán mered rám, mintha keresne valamit a szememben. Fogalmam sincs, mit akar, amikor mindketten tudjuk, hogy ez az egész vád az ő koholmánya.

A környező árusok és vásárlók megtorpanva figyelik a közbjátékot.

A katona hamarabb elkapja a pillantását, és torkát köszörülve jelez mögöttem valakinek.

– Legyen kéz.

Egy újabb katona elrángat a bódé asztalától.

– Ez nevetséges! – Hiába próbálom kitépni a derekamat az erős kar fogságából. A katona felemel, hogy ne tudjak elrugaszkodni a földtől. – Nem vagyok tolvaj!

Vádlóm a bódét megkerülve az árusok sora mögé vezet. Az engem tartó katona a sziklafal elé állít; a fal alvó óriásként magasodik fölénk. Karnyújtásnyira is érzem a belőle

áradó hőt. Még sosem jártam ennél közelebb a szárazföldre.

Az első katona tekintete szinte a koponyámba fúródik.

– Tedd a kezed a falra! – utasít.

Nemhogy nem mozdulok, de még pislogni sem pislogok, miközben felmérem a lehetőségeket. Várom, hogy előjöjjön az évtizedes kiképzés, de nehéz úgy gondolkodni, hogy a fél korzó figyelme rám nehezedik. A Vászár hangzavara eltompul mögöttem.

Veszek egy mély lélegzetet, és egy pillanatra minden megdermed, majd olyan erősen taposok az engem tartó katona lábára, amennyire csak bírok, miközben elrántom a karomat. A katona szorítása gyengül, így kiszabadulok, de a mozdulattól egyensúlyomat veszttem, és a sötét szemű katona karjai közé esem.

Ő gyorsan perdít rajtam egyet, alkarjával átölel, és törét élével a nyakamnak szorítja. Ha nem lenne egy éles penge a torkomnál, igazán lenyűgözne a gyors és tehetséges mozdulat, de a pánik feléget bennem minden józan gondolatot, ami nem kapcsolódik a meneküléshez.

Kait keresem, a tekintetem arcról arcra ugrik, de sehol nincs. Mindenhol idegenek bámulnak rám.

A katona fülembe suttogott parancsát csak én hallom, amitől rögtön libabőrös leszek.

– Tedd a kezed a sziklára!

Tévedtem: nem csak játszadozik velem, ahogy korábban hittem.

A penge csípése ellenére megrázom a fejem.

– Miért csinálod ezt?

Elfogy a türelme. Szabad kezével megragadja az enyémet, és remegő tenyeremet a meleg sziklának nyomja.

Olyan fájdalom hasít belém, amihez foghatót sohasem éltem át. Hő égeti a karomat és a mellkasomat, át a testemen, le a lábamba. Mintha áram lenne, hasonló az Alaha

határát szegélyező korallzátonynál élő elektromos angolnákhoz, csak ezerszer rosszabb.

Felsikítok.

Egy szempillantás múlva vége.

Felpattan a szemem, és kifújom a levegőt; a sikoly elhal a torkomban. A kikötő deszkapadlója a térdelő láb-száramba vág. Újra kiélesednek az érzékeim. Bódultságom ködén át is eljutnak hozzám a döbbenet susmorgó hangjai. Az arcom elé emelem a kezem, és megkönnyebbülten látom, hogy mindkettő a helyén van.

De a fájdalom...

Fel, fel, felnézek a katona arcába. Ő is annyira megdöbben, mint én, kerekre tágult szemmel, elakadt lélegzettel bámul rám.

Kai hangja átvág az összegyűlt tömegen.

– Engedd el!

A katona továbbra is félelemtől vegyes ámulattal néz rám.

– Azt mondtam – parancsolja Kai azzal a ritkán használt hangsúllyal, amitől elnémul a tömeg –, hogy engedd el.

A katona lassan mozdul, fejével hamarabb Kai felé fordul, mint hogy a tekintete elengedné az enyémet. Ámuló arca egy pillanat alatt jéggé dermed, ahogy meglátja Kait.

– Ez itt nem fog működni – jelenti ki halkán és határozottan. – Neked itt nincs hatalmad.

Nehezen állok fel, a lábam azonnal összecscuklik a súlyom alatt. Nem tudok megfordulni, hogy lássam Kai arcát, de a katona rendíthetetlen arckifejezése elárulja, hogy ezt nem ússzuk meg járulékos veszteségek nélkül. Megpörgeti kezében a pengét, amivel csak kihangsúlyozza, Kai és én mennyire védtelenek vagyunk az embereivel szemben.

– Engedd el! – ismétli Kai egy fokkal békésebben. A katona felvonja fél szemöldökét. – Ő nem hozzád tartozik.

A beálló másodpercnyi csendet a balunkról érkező hatalmas robaj töri meg. Messer átugrik a felborított bódén, amiből lekváros és dzsemes üvegek szilánkjai robbannak a pallókra. Elszabadul a pokol, miközben Messer a második katonának esik.

Kihasználom a felfordulást, és a katona combjára erősített tört megragadva végigmetszem a sarkát. Felkiált fájdalmában, majd térdre esik mellettem. Hiába nyúl értem, széles ívet írok le a pengével az arca felé, ami elől kénytelen kitérni. Ezzel elég időt nyerek, hogy a sziklafalat messziről elkerülve feltápaszkodjak, és támadóállásba helyezkedjek.

Tekintete rátalál az enyémre.

– Ne! – kéri, kétségbeesést sűrítve ebbe az egyetlen szótagba.

Van valami abban, ahogy gyötrelmesen a szemembe nézve próbál fél lábra állni, ami majdnem eltántorít a futástól. De csak majdnem.

Megérezheti, hogy futni készülök, mert katonatársaira kiált.

– Ne hagyjátok, hogy a lány elhagyja a kikötőt!

A másik katonával viaskodó Messer felé tántorgok. Jöttemet látva Messer felülről kapja el a katonát, aki egy jól irányzott ökölcsapástól eszméletét veszti. Messer hozzám siet, hogy a derekam köré font karral segítsen állva maradnom.

Kai is észrevesz minket, és utat tör az emberek között. Megérkeztek az alahaiak is, és jószerivel harcba szállunk a hajóinkhoz vezető útért.

– Jól vagy? – kérdezi Kai a másik oldalamba szegődve.

Nem vesztegetem az energiát a válaszadással, csak a lépteimre figyelek, miközben testem lassan magához tér. A kikötő végén lobogó alahai zászlókhoz sprintelünk. Tömegesen vonulunk ki a Vásárból, a kenták félreállnak az útból.

– Mi a pokol történt? – kiáltja Gramble, ahogy sprint közben végigmér minket és a sarkunkban loholó, dühödő kenta katonákat.

De a választ nem várja meg, hanem a legközelebbi feljáróra tereli az őrségtanoncokat. Az alahai örök sorfalat állnak a kikötő legszélén, ők az utolsó védvonal, miközben az embereink a hajók nyújtotta biztonság felé rohannak.

Kai megtorpan a sorfalnál.

– Hol van Aurora?

A hirtelen megállás majdnem felborítja Messert, aki hevesen hullámozó mellkassal néz körbe.

– Azt hittem, mögöttünk jön!

Robbanás rázza meg a kikötőt, és ledönt minket a lábunkról. Egy perces zúgó csendbe is beletelik, mire összeszedem magam. Fa és törmelék hull ránk fentről, én felemelt kézzel védem magam, amíg abba nem marad. Messer felsegít, félresöpröm a hajam az arcomból, Kai pedig megszorítja a felkaromat.

– Jól vagyok. – A hangom tompán cseng. – És ti?

Válaszra sincs idő, Gramble kiabál, hogy szálljunk már fel. Mögöttünk talpra kászálódnak a kenta katonák. Egy részük a Vásár közepéről az ég felé kígyózó füstöt nézi, lassan lerázva a kábultságot, míg másik részük bosszúra szomjazva már jön is felénk.

Messer a hajó felé lök.

– Megkeresem Aurorát!

De szinte azonnal megtorpan, mert ott jön Aurora megfontolt és közömbös léptekkel, ugyanazt a csészét tartva, amiből korábban is inni láttam.

– Gondoltam, jól jöhet némi előny – kacsint Messer kábult arckifejezését látva, miközben elhalad mellettünk.

Egy emberként fordulunk utána, és nézzük, ahogy felvonul a hajóra.

Kai megcsóválja a fejét, és sürgetően mondja:

– Mennünk kell.

A legénység sebesen felhúzza a hajóhidat, és eltolja a hajót a kikötőtől, épp időben, mert a Vásár összeomlik.

A korzó egy részét teljesen elnyeli a tengervíz, emberestül, mindenestül.

Utolsó erőmmel az árbóchoz sietek, és felmászom. Kai utánam kiált, de nem állok meg, mert látni akarom a kárt. Semmi sem készíthetett volna fel a pusztítás mértékére. Aurora két teljes hajónyit robbantott ki a Vásár kellős közepéből. Emberek százai tapossák a vizet, és kapaszkodnak, amibe csak tudnak, néha jobb híján egymásba.

Egy évszázadnyi béke és kereskedelem... *elúszott*. Eből nem lesz visszaút. Meg fogunk fizetni érte.

Ekkor veszem észre, hogy a kezem még mindig ökölbe szorul, és látom, hogy remegő kezemben még mindig ott a katona tűre.